

der endogsaa paa en ulykkelig Maade endte sit Liv i et Anfald af Sindssyge.“

Frøken Ragnhild vendte Ansigtet mod sin Fader og saae paa ham med et opskræmt Blik.

„Hvad siger du? . . . Hans Moder!“

Provsten standsede sin Gang over Gulvet og rømmede sig. Han var i sin Ivrighed kommen til at forsnakke sig i en Sag, som han af Skaansomhed mod Kapellanen og af Hensyn til Menigheden havde fundet det rigtigst at fortie.

„Nu — jeg mener ikke saadan bogstaveligt!“ sagde han, idet han med et udglattende Smil og en Haandbevægelse fortsatte sin Gang. „Folk siger jo desuden saa meget Jeg mener blot, at vor kære Hr. Hanssted maaske har en noget for stor Tilbøjelighed til at fordybe sig i sig selv, en Mangel paa Evne til at assimilere sig . . . Jeg synes dog, jeg har gjort, hvad der stod i min Magt, for at han kunde føle sig vel tilpas imellem os. Og det har du da ogsaa, veed jeg. Jeg har jo oftere set jer spasere sammen i Haven. I har jo — saavidt jeg har forstaaet — nogenlunde fælles Interesser; din Musik sætter han stor Pris paa, — det har han selv fortalt mig. Jeg kan derfor ikke begribe, hvad der gør ham saa tilbageholdende For det kan vel ikke tænkes, at du, Ragnhild — — at du ved en eller anden Ting kan have — — at du paa en eller anden Maade kan være kommen til at støde ham —?“

Provst Tønnesen standsede atter — denne Gang i en Krog af Stuen — og betragtede herfra sin Datter med et forsigtigt forskende Blik.

Hun lod, som om hun overhørte hans Ord. Hun sad med Armene korslagte under Brystet og saae frem for sig med det utilgængelige Udtryk, hvormed hun overfor Faderen regelmæssigt afviste enhver Sammenstilling af sit og Kapellanens Navn.